

Chuyện vui buồn trong chuyến về Việt Nam năm 2017

Tôi đã thực hiện một chuyến đi bất thường trong năm 2017; bất thường vì đó là một chuyến đi tôi không dự trù trước. Tôi phải đi vì ‘mẹ đã gọi con về!’ Mẹ tôi đã chết! Già rồi thì phải chết, nhưng sao tôi vẫn cảm thấy có gì đó rất lạ trong cuộc đời tôi. Năm ngoái, trong chuyến thăm nhà dịp Tết, tôi đã ở lại quê nhà rất lâu, nhưng chẳng có gì đặc biệt xảy ra cả. Nhưng lần này thì đủ thứ chuyện đặc biệt đã xảy ra, với chính bản thân tôi, và với những gì chung quanh tôi.

Phải nói trước hết là những cái chết. Chưa bao giờ trong một chuyến đi về thăm nhà mà tôi phải đối phó với nhiều cái chết như thế. Tôi đã phải dự không chỉ một hai đám tang, mà những mươi mấy đám tang liên tiếp nối đuôi nhau của những người tôi biết và cả những người tôi chỉ vừa biết mặt ngày kia hoặc tháng trước qua những lần đi uống cà phê chung.

Ngay lúc tôi vừa đặt chân đến nhà, một ông phía bên kia của nhà tôi bỗng lăn đùng ra chết. Ông này lúc sinh tiền đã có một sự xích mích không nhỏ với gia đình tôi. Ông ta đã chiếm khúc đất trước của nhà tôi trong lúc gia đình tôi bị buộc đi kinh tế mới và nhất định không trả lúc chúng tôi về. Dù gì thì cũng là quá khứ; hận thù làm chi nữa đối với người đã chết. Gia đình họ thấy lạ khi chúng tôi đột nhiên xuất hiện trong những giờ cầu lễ gia đình và phúng điếu. Mắt họ ứa lệ vì nghĩ rằng những hành động sai trái của cha ông họ đã được gia đình chúng tôi tha thứ. Đám tang của ông hàng xóm vừa xong thì Bà Sáu Lai, một người bạn thân

thiết của mẹ tôi cũng cất bước lên đường. Nghe đâu bà bị tai biến khoảng chừng một tháng, bỏ ăn và ra đi. Dĩ nhiên, chúng tôi lại đến cầu kinh vì nhà bà ngay tại xóm dưới cách chúng tôi khoảng chục căn nhà. Khi đến thăm viếng xác bà, tôi bỗng giật mình vì một hàng chữ rõ to viết ngay giữa một vòng hoa thật lớn: ‘Vô cùng thương tiếc... con cháu tại USD’. Tôi không chịu được. Chắc con cháu hoặc người làm vòng hoa ghi lộn hay sao đó. Tôi cảm thấy mình cần phải giúp gia đình này, kéo không thể nào rồi cũng có người ganh sự vẻ chuyện thì phiền lắm. Tôi bước đến khèo nhẹ một người đàn bà mà tôi nghĩ rằng có một địa vị khá lớn trong gia đình. Chúng tôi có biết nhau trong những lần bà ghé qua chuyện văn với mẹ tôi lúc trước.

“Nè chị, tại sao trên vòng hoa kia lại có chữ USD vậy?”

“À, đó là của mấy đứa cháu ở Mỹ gửi về đó. Có sao không chú?”

“Không nên ghi như vậy, vì USD là tiền Mỹ, không phải nước Mỹ đâu?”

“Ừa, không phải nước Mỹ bây giờ đổi tên là USD sao?”

“Làm gì có. Không tin chị có thể hỏi người khác.”

Đến đây bà ta thật sự bối rối: “Người làm vòng hoa làm theo ý của con cháu chúng tôi và tôi đã đi đặt nó đúng theo lời dặn.

“Bây giờ làm sao sửa lại hở chú?”

“Chị hãy gỡ chữ D xuống là xong, vì US cũng là nước Mỹ.”

Và cứ thế, hết đám tang này đến đám tang khác, kể cả đám tang của mẹ tôi và sau đó của một cậu trẻ xì ke tự tử bằng cách treo cổ trong nhà.

Nhưng thần chết cũng không chịu tha nhà Sao Biển chúng tôi. Sau khi chôn cất mẹ tôi xong, tôi lại phải khấn gói lên

đường đi Phan Thiết. Một anh bạn Sao Biển lớp 64 tên Trân tử nạn vì đột quy trên đường đi thăm con tại Mỹ. Và cứ y như rằng hễ gặp Sao Biển là có chuyện. Tại Việt Nam chúng tôi có những nhóm Sao Biển Sài-Gòn & Phú Cận, Bình Tuy, Phan-Thiết, Phan Rang và Nha-Trang. Tại đám tang chú Trân, tôi đã gặp hầu hết các nhóm đại diện các vùng. Riêng vùng Nha Trang, tuy có anh em lớp 64, nhưng họ không đại diện cho vùng Nha-Trang, chỉ nhân cơ hội này để họp lớp. Tiếp theo đó là đám táng của thân sinh của Đức Tổng Linh. Đại diện lớp tăng Sao Biển, tôi chỉ thấy có một linh mục hải ngoại và Cha Mai Ính SB 59. Cha Vinh thì khỏi nói rồi vì ngài xuất hiện trong hầu hết các sinh hoạt của Sao Biển tại Việt Nam. Có thể cha Mai Tính là đại diện được chỉ định chăng? Tôi đi hỏi, được ngài cho biết rằng ngài đi với tư cách riêng vì đã về hưu và không đại diện cho ai cả.

Thì ra là vậy! Đức Cha Minh, Giám mục Nha Trang không cử ai đại diện giáo phận cả. Tôi còn nghe nói tại lễ tấn phong Đức Cha Linh làm tổng Giám Mục Huế, cũng không có ai đại diện giáo phận đến dự kể cả hàng tăng Sao Biển. Sao lạ vậy? Giáo Phận Nha Trang là một giáo khu tách rời chăng? Hay là các tăng Sao Biển không còn nhận Đức Cha Linh là người anh em Sao Biển 62/61 của mình nữa? Và điều kỳ dị hơn là trong lễ tấn phong này, cũng chẳng có ai là đại diện của Sao Biển vùng Nha Trang cả! Hy vọng rằng tôi nghe lầm! Cái mà tôi không lầm lần được là trong đám táng của thân sinh Đức Cha Linh, không có tăng Sao Biển đại diện cũng chẳng có đám TARU nào đại diện!

Một dấu hỏi to tướng hiện ra trong đầu! Hoặc là anh trưởng vùng Sao Biển quá mệt với chức vụ nên xao lãng

công việc nên làm; hoặc là có một sự trùng hợp nào đó mà trưởng vùng Nha Trang lại hiệp thông suy nghĩ với giáo phận Nha Trang? Mong rằng sự việc lại không phải như vậy! Bằng chứng là đám tang của Cha già Xuân Li Bằng có Đức Ông Sỹ đại diện cho Giám mục Nha Trang, nhưng không có đại diện TARU vùng Nha Trang! Không biết có đúng không hay tôi trông lầm? Dù sao, vùng Nha Trang đã có tân đại diện rồi, hy vọng Sao Biển vụ vùng Nha Trang sẽ được sáng sủa hơn. Nhắc chi chuyện cũ thêm đau lòng lắm người ơi! Vâng, tôi sẽ không nói chuyện cũ nữa. Từ giờ trở đi tôi sẽ nói toàn chuyện mới thôi.

Chuyện mới đây là chuyện của tân trưởng vùng Nha Trang và tân trưởng ban Tổ Chức Hội Ngộ 2018. Theo tôi nghĩ, hai chức vụ này không giống nhau chút nào. Có một số người tin rằng vì vùng Nha Trang là vùng 'Đặng Cai' nên trưởng vùng cũng là trưởng ban Tổ Chức, hoặc trưởng vùng phải đứng trên Ban Tổ Chức. Theo tôi, những vị nào suy nghĩ kiểu đó là sai. Trưởng vùng có trách nhiệm trên vùng của mình và có tính cách lâu dài, còn Trưởng Ban Tổ Chức Hội Ngộ có tính cách toàn Sao Biển, có trách nhiệm to lớn hơn và ngắn hạn. Một khi Hội Ngộ hoàn tất, chức vụ này cũng tan theo. Cuộc họp để tổ chức Hội Ngộ 2018 tại nhà Chú Tôn SB 60 đã không ít thì nhiều chứng minh được điều đó. Vì chú Thắng, trưởng vùng Nha-Trang, lại biến thành phó ban tổ chức và Chú Phẩm, phó vùng, lại được bầu làm trưởng ban Tổ Chức.

Vừa nhận nhiệm vụ, Ban Tổ Chức 2018 đã nhanh chóng đưa chương trình hành động. Chương trình này xem ra không bỏ sót một ai cả, dù tăng dù tục cũng có nhiệm vụ. Ngay như tôi dù bất tài, thường chỉ dựa cột để nghe thôi, mà

cũng được giao việc nữa là! Không biết tôi có làm nổi phận sự này không nữa! Xin anh em hãy cầu nguyện cho tôi qua khỏi con trăng này! Không biết về lâu về dài ra sao, nhưng bước đầu thấy có vẻ rất khả quan. Nghe đâu có một số anh em hưởng ứng tài trợ, hình như đã được thêm 700USD thì phải. Hoan hô một phát tinh thần của anh em Sao Biển! Có một việc rất buồn cười, xin kể cho anh em cùng cười cho vui. Anh em cũng biết đó, tôi rất dốt tiếng Việt. Lúc tôi cưới vợ, bà nhạc của tôi rất lo sợ tôi không đọc trôi chảy phần sách thánh của tôi nên đã dò đi dò lại, mong rằng tôi sẽ đọc tạm tạm để bà khỏi bẽ mặt. Vậy mà có lúc tôi cũng đã phải ngập ngừng. Tôi cũng đã cố gắng học hỏi rất nhiều, như anh em đã thấy đó. Nhưng tôi cũng vẫn chưa tin tôi sẽ đọc không vấp một đoạn văn nào tôi chưa bao giờ trông thấy.

Dịp thử lửa của tôi đã đến lúc chúng tôi tham dự thánh lễ khai mạc tại nhà Chú Tôn. Tôi đã cố ý né, nhưng không xong khi chủ tế chỉ định tôi phải đọc thánh thư. Mới nhìn vào, tôi giật mình vì bài này rất lạ và lại rất dài. "Thôi kệ, cứ việc đọc, tới đâu thì tới. Cùng lắm là bị anh em cười là cùng, và mình cũng đã quen bị cái vụ này rồi mà!" Tôi tự an ủi, nhưng cũng hơi ón. Không ngờ lúc đọc, tôi lại đọc khá trôi chảy. Hú hồn! Thì ra mấy lúc nay, vì sợ tôi buồn, em út của tôi đã bày những vụ hát karaoke để tôi được khuây khỏa. Tuy tôi chẳng hát được gì, nhưng tôi lại cố đọc theo cho kịp. Chính vì vậy mà tôi đã đọc trôi chảy bài thánh thư ấy! Vậy từ nay trở đi, tôi chắc chẳng còn gì lo sợ nữa. Đọc tới đây chắc anh em cười rũ ruột phải không?

Nashville, TN 14/10/2017

Phêrô Nguyễn Hoàng SB57